

ÇİÇEK TARLASI

Yemyeşil bir vadi... Alabildiğince uzun yollar ve etrafta kuş cıvıltıları... Solin koşuyordu durmadan ara vermeden sadece koşmanın tadına varıyordu. Bir an durup eliyle ayaklarını yokladı inanamıyordu buna ayakları sapasağlamdı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi kuşlara, bulutlara, hatta arkadaşlarının uçurttuğu ve kendisinin sadece pencere kenarında oturup izlemekle yetinebildiği uçurtmalara bile yetişebilmeliydi. Ayakları vardı artık onun kanatları olmasa da ayakları onu her yere götürürdü. Yeterki o gitmek istesin. Koşuyor zıplıyor ayaklarıyla yerdeki her şeyi keşfetmeye başlıyordu. Toprağa, suya değmeliydi ayakları, çamura batıp üstü başı batmalıydı ve eve gitmeliydi. Annesi ona kızıp "şu haline bak üstün başın batmış ayaklarını yıka da öyle gel içeri" demeliydi. Annesine ayaklarını göstermek için eve doğru koşmaya başladı. Koşuyordu, koşuyordu koş... "Solin hadi kızım kalk kahvaltı hazır" diyerek öpücükleriyle uyandırdı annesi onu. Gözlerini büyük bi heyecanla açıp hemen ayaklarını yokladı doğrumuydu yaşadıkları diye. Gözleri doluverdi birden sadece bir rüyaydı gördüğü ve o rüyanın gerçek olması Solinin tek hayaliydi. Ayakları yoktu ve mahalledeki hiçbir çocuk onunla oynamıyor, onu sevmiyordu. Özürlüsün, sakatsın diyorlardı ve solin hıçkırıklara boğuluyordu. Minik kalbi bunu kaldıramıyor, kendine yediremiyordu. Hayata küskündü tek arkadaşı annesiydi. Babası o daha çok küçükken şehre çalışmaya gideceğim deyip evden çıkmış ve birdaha da gelmemişti. Annesi babasının döneceğini hala tükenmeyen bir umutla bekliyordu ama solin gelmeyeceğini biliyordu. Ona göre babası onun yüzünden evi terk etmişti. Sakat olduğu için o da sevmemişti solini ve arkasına bile bakmadan gitmişti. Annesiyle yalnız yaşıyor bir oda bir salon küçücük kerpiç bi evde yaşam savaşı veriyorlardı. Köyleri ıssız bi yere kuruluydu burayı hiç sevmiyordu çünkü ona göre annesi dışında onu seven kimse yoktu. Kırgın ve küçük yaşına rağmen bitkindi. Annesi olmadan tuvaletini bile yapamıyordu. Okumak istemesine rağmen köye gelen her öğretmen bu ıssız yerde dayanamıyor bi kaç ay kalıp çekip gidiyordu. Bu onun okuldan da uzaklaşmasına, kabuğuna çekilip pencere kenarında çocukları çaresizce izlemeye mahkum ediyordu iyice. Bu sene kış çok sert geçiyordu. Her taraf bembeyaz bir örtüyle kaplanmış. Köy sessiz, ürkek ve yorgun. Yeni öğretmen yolların açılmasını fırsat bilip gelmiş diye bir haber yayıldı köyde. Lojmana yerleşmiş. Bir iki güne de derslere devam edilecek okul hayatı kısa bir aradan sonra tekrar başlayacaktı. Soğuk havalarda çocukların okula gitmesi zor oluyordu ama çok azimli öğrencilerdi ve hiçbir engel onların bu azmine engel olamıyordu. İki gün sonra ...

Solin sabah erken kalkıp yatakta okula gideceği günün nasıl geçeceğini düşünüyordu. Acaba bu öğretmende onları bırakıp gidecek miydi? Acaba onun olmayan ayaklarını görünce acıyacak ve ona zavallı bir yaratılmış gibi mi davranacaktı? Bunları düşündükçe canı sıkılıyor hatta okula gitmemeyi bile düşünüyordu. Bu öğretmende çeker gider diyordu kendince dayanamaz burada. Annesi onun önlüğünü getirip giydiriyordu . Solin isteksiz beş karış suratla somurtuyordu . İri kara gözlerinde dalga dalga hüznün yayılıyor, kalbi av olmamak için kaçan küçük bir ceylan yavrusununki gibi hızla

atıyordu. Belki ondaki ölüm korkusu değildi ama onlarca korkusu vardı . En büyüğü de annesini kaybetmektir. O zaman kim severdi onu, kim öperdi saçlarından ve sakat olmasına rağmen kim onu her haliyle sevip bağrına basardı? Annesi sıkıca giydirip sırtına alıyor onu. Henüz tekerlekli sandalyesi yok o yüzden annesinin sırtında okula gidip geliyor. Buna çok üzülüyor çünkü annesi onu taşırken çok yoruluyor üstelik okul eve çok uzak ve bu karda annesinin üşümesine gönlü razı olmuyor ama elinden birşeyde gelmiyor. Okula doğru ilerliyorlar. Öğretmenini düşünüyor acaba nasıl biri ? Üşüdüğünü hissedip başına annesinin omzuna doğru iyice yaslıyor ve annesinin saçından gelen kokuyla içinin ısındığını hissediyor. Bir kez daha çekiyor içine ne kadar da güzel kokuyor annemin saçı diye geçiriyor içinden . Dünyanın en güzel kokulu çiçeklerinden taç yapıp annesinin başına takmışlar da kokular sinmiş diye düşünüyor sonra yok yok annemin kokusu cennetten geldi diyor. O annesinin cennetten gönderilen bir melek olduğunu düşünüyordu her zaman. Cennetin annesine sinen kokusu olmalıydı. Anne ne kadar güzel kokuyorsun sen cennetten mi geliyor bu kokun ? diye soruyor solin . Annesi tatlı tatlı gülümseyip "evet kızım hani cennet annelerin ayakları altında derler ya ordan geliyor kokum " diyor . Solinin sorusunu onaylayıp mutlu etmeyi niyeti ama kızının ayakları olmadığını unutuyor bir an ve kızının sorusuyla can evinden vuruluyor adeta. Ama benim ayaklarım yok, anne olduğumda bende cennet kokacak mıyım ? Annesinin gözünden yaşlar dökülüyor "tabii ki kokacaksın kızım" diyebiliyor sadece . Derin bi hüznün dalgası vuruyor annesinin kıyılarına. Kızını öyle görmek onu her gün öldürüyor. İçini paramparça ediyor. Okula vardılar solini yerine oturtup göz yaşlarını saklayarak uzaklaşıyor hemen oradan . Solin yalnız, solin üzgün , solin lal ... Ortalık düğün alanı gibi. Ayşe yeni aldığı ayakkabıları gösteriyor etrafındakilere, Hamdi yine kurnazlık peşinde kızların saçını çekiştirip kaçıyor. Çocuklar sınıfta oyun içinde, neşe içinde dolanırken solin sessiz , ürkek bakmıyor sadece . Öğretmen geliyor biraz sonra sınıfa . Herkes hışımla yerine geçip ayakta dikiliyor . Solin ayak sesinden nefret ediyor, beynine çakılan çivi gibi geliyor ona ayak sesleri. Öğretmen herkesi süzüyor sinirli gibi bir hali var. Soline yönelerek "kızım kalksana sende ayağa " diyor . Solin olduğu yere yığılıveriyor , boğazı düğüm düğüm oluyor konuşmıyor , yüreği taa derinden cız ediyor. Sınıfta gülüşmeler oluyor iyice kahroluyor buna. Öğretmen tekrar soruyor "kızım ayağa kalksana duymuyor musun beni?" Yaklaşıyor soline o esnada şişko lakaplı Hamdi " özürdür öğretmenim o " diyor ve öğretmen yaptığı hatayı geç fark edip solinin yanına gidip oturuyor. " Özür dilerim kızım biraz sinirliydim akıl edemedim affet beni olur mu ?" diye öpüyor başını . Annesi öğretmeni haberdar etmeden okuldan çabucak uzaklaşmıştı , solinin sorusu karşısında kadıncağız alt üst olmuş bi vaziyetteydi unutmuş olmalı. Öğretmen konuşmakta güçlük çekiyor sesi titresede yumuşak ,merhamet ,şefkat dolu ses tonuyla "adın ne kızım" diye soruyor . " Solin öğretmenim. "Peki isminin anlamını biliyor musun kızım ?" hayır öğretmenim . "Adının anlamı çiçek tarlası kızım. dünyanın en güzel çiçeklerinin yetiştiği mis kokulu bir tarla " . Gözleri ıslık ıslık oluyor . "Sen hiç çiçek tarlasına gittin mi solin?" " Hayır öğretmenim , köyümüzde ilkbaharda renkli renkli çiçekler açar ama ben gidemedim annem hep iş yapıyor götüremedi bende sakatım

gidemiyorum. " "Tamam kızım hele bir şu kışın hiddeti çekilsin üzerimizden , güneş tüm sıcaklığıyla bize tatlı tatlı gülümseyince seni çiçek tarlasına götüreceğim , en güzel çiçeklerden taç yapacağım sana. " Solin gülümsüyor mutluluktan midesinde kelebekler uçuşuyor sanki . Öğretmeni onu sevdi, özür diledi ,üstelik onu çiçek tarlasına götürüp taç yapacaktı. Öğretmen ayağa kalkıp tahtaya doğru yöneliyor . " ,Ben yeni öğretmeniniz Ahmet. Arkadaşınızın kalbini kırdım sizin karşınızda tekrar özür diliyorum ondan. Ayrıca o özürlü ya da sakat değil bedensel engelli. Anlaşıldı mı çocuklarım ? " "Eveeeeett öğretmenim."

Ahmet öğretmen uzun boylu, esmer, güler yüzlü biri. Bu köye geldiği için sinirlenmiş mutsuz olmuştu ama solinin ve diğer çocukların ona ihtiyacı olduğunu görünce daha çok tutunmuş o köye. Öğrencilerini bağrına basıp tüm bilgisini ve sevgisini vermek istiyordu. Ve anlamıştı ki öğretmenlik 4 yıl okuduktan sonra mezun olup takım elbise giymek değil, yüreğini adamaktı bu işe ve o burada yüreğini bu gözleri ıslık ıslık bakan çocuklara adamıştı. Hele soline yaptığı kabalıktan dolayı o kadar mahcuptu ki bir türlü kendine gelemiyordu. Ama çocukların karşısında ondan özür dileyip bedensel engelli olduğunu vurgulaması çocukların soline özürlü sakat gibi kelimeleri kullanmasını engellemek ve ona saygı göstermelerini sağlamaktı. Çünkü Hamdinin özürdür o cümlesinden sınıfın genel tavrını az çok anlamıştı. Ders bitiminde solinin annesinin sırtında okula gidip geldiğini görünce göz yaşlarına engel olamadı .Buna bi çözüm bulmalı kendini affettirmeliydi. Hemen tanıdıklarını arayıp yardım istedi ve tekerlekli sandalye temin edilmesini rica etti. Gece yatakta inci gibi parlayan gözlerine uyku girmiyordu solinin. Öğretmenini düşünüyordu. Onu çok sevmişti. Onun kusuruyla dalga geçmemiş, acımamış, hor görmemişti. Ona saygı duymuştu. Annesinden sonra solinin dünyasına ışık saçan ikinci insandı Ahmet Öğretmen . Sonraki derslerde onlara bu zor şartlara rağmen bile başarılı olabileceklerini, isterlerse azimle,güçle, çalışmakla kendilerini nasıl ve nerde görmek istiyorlarsa o hedefe ulaşacaklarını söylüyordu. Bu köyün ötesindeki hayattan bahsediyor küçük karanlık dünyalara yeni umutlar , yeni düşler ekliyordu. Solin evde gaz lambasının önünde ders çalışırken kendi gölgesine gözü ilişti. Kahramanının söyledikleri geldi aklına . "Kendinizi nasıl ve nerde görmek istiyorsanız o hedefe ulaşırsınız." Gölgesine baktı ve ayaklarının olduğunu hayal etti . Kendini öyle görmek istiyordu. Bazen ayaklarının olmadığına sevinir gibi oluyordu. Ayakları olsaydı Ahmet Öğretmen onu bu kadar sevmeyecek belki de hiç tanıma fırsatı bulmadan çekip gidecekti. Ama ona sözü vardı çiçek tarlasına götürecekti onu gitmeyecekti yani kalacaktı.Hayatı,insanları sevmeye başladı. Yerdeki kar, çamurlaşan yollar, kerpiç evin tavanından damlayan sular, kara bulutlar ... Herşeyi sevmeye başlıyordu ve ayaklarının olmayışına olan öfkesi de gittikçe yok oluyordu. Ah bide annesi hasta olmasaydı. Annesi söylemesede fark ediyordu hasta olduğunu. Nefesi kesiliyor çoğu zaman ve kalbi ağrıyordu biliyordu bunu. Cuma günü okula gittiler tekrar araya hafta sonu gireceğinden üzülyordu çünkü iki gün boyunca kahramanını göremeyecekti. Derste kahramanının sorduğu sorulara cevap veriyor, matematik sorularında kahramanı onu kucağına alıp tahtaya götürüyor ona tahtada soru çözmenin zevkini de tattırıyordu. Daha önce bırak tahtaya kalkmayı onun yüzüne bakıp

ufacık bir gülümsemeyi bile çok gören öğretmenleri olmuştu ama bu sefer öyle değildi. Arkadaşları onu seviyor ona özürlü demiyorlardı artık çünkü bedensel engelliydi o öğrenmişlerdi. Eli tebeşir tozu olduğunda kahramanı gibi püff diye üfleyerek tozu yok etmeye çalışıyordu. Kahramanı da tatlı tatlı gülümsüyordu ona. Ders bitiminde annesi biraz gecikmişti. Hava yine çok soğuk kar olabildiğince çok yağıyordu. Annesi beliriverdi kapıda. Yüzü solgun nefes almakta zorlanıyordu. Ahmet Öğretmen anneside gelmişken onlara müjdeli haberi veriyordu. Tekerlekli sandalye ayarlatmış. Artık annesinin sırtında okula gidip gelmeyecekti kendisi bile sürebilecekti sandalyesini. O kadar mutlu oldular ki minnetle sarıldılar Ahmet Öğretmene. Ahmet öğretmen sandalyeyi almak için yola koyulurken , solinde sevinç içinde evin yolunu tuttu belkide son defa annesinin sırtında eve gidişiydi. "Anne artık yorulmayacaksın bak sandalyem oluyor " dedi, annesi gülüp "Evet yavrum Allah razı olsun ondan hızır gibi yetişti bize" diye cevap verdi . Etraf çok sessiz kimseler etrafta yok yol uzun ilerliyorlar.

Güümmmmm!!!! Yere yığılıyorlar solin yüzüne gelen karı temizleyip annesine bakıyor. Annesi kalbini tutmuş son nefesini vermekte. Ürperiyor sürünerek yaklaşıyor yanına. Annesinin gözlerinde iki damla yaş yüzünde sonsuzluğa gitmenin huzuru . Ağlıyor çırpınıyor solin. Böyle bitmemeli ölmemeli annesi. "Tekerlekli sandalyemi görmedin daha annem kalk ne olur ben sensiz ne yaparım anne lütfen aç gözlerini !!!" Nafile uyanmıyor annesi ve sürünmeye başlıyor hava buz gibi kar onun ilerlemesini engelliyor ne kadar haykırsada sesini duyacak kimsenin olmadığını biliyor . Kahramanı da yoktu yanında meleğide. İkiside gitmişti . Elleri kardan donmak üzere. Tekrar annesine doğru yöneliyor sarılıyor sıkıca cennet kokusunu çekiyor içine. Dalıyor .. Annesi beyazlar içinde uzaklaşıyor. koşuyor annesinin arkasından yetişmeye çalışıyor. Ayaklarına bakıyor evet ayaklarım var diyor. Sandalyeye gerek kalmadı ayaklarıma bak anne. Annesi ona doğru bakıyor yetişip kavriyor sıkıca annesinin elini. Nereye gidiyoruz anne ? İlerde çiçek tarlası var anne taç yapacağım sana en güzel çiçeklerden . Öğretmenime de göstereceğim ayaklarımı ve ayakkabı istemeyeceğim ayaklarım yeter bana en güzel ayakkabım onlar, anne sözz!! Kendine gelir gibi oluyor başı düşüyor annesinin göğsüne. Anne kalk çiçek tarlası çiçek çiç... Sesi kesiliyor. O beyaz örtü annesi ve Soline cennetten elbiseler oluveriyor. Solin ayaklarına ve çiçek tarlasına kavuşup sonsuzlukta gözden kayboluveriyor.."

